

haar het vergankelijke van aardsche grootheid te doen beseffen. Het was, alsof ze een voorgevoel had van wat Marie Antoinette zou wachten. Soms nam zij haar plotseling in haar armen. „Denk aan mij als het ongeluk over je losbreekt”, zei ze dan.

Doch Marie Antoinette was nog te veel kind, om de ernst van haar moeder te beseffen. Zij lachte en was vroolijk.

Maar wel zag ze tegen het afscheid op.

En dit naderde snel.

De bruiloft zou te Versailles gevierd worden, doch aan het hof te Weenen werden verschillende afscheidsfeesten gegeven.

Den 21sten April moest Marie Antoinette haar huis verlaten, om naar haar onbekenden echtgenoot te gaan, den kroonprins van Frankrijk. Zij was 14 jaar.

Wat viel het afscheid zwaar. Maria Theresia drukte het meisje aan het hart. „Wat zou ik blij zijn, als ik je kon houden”, zeide zij, „maar ik buig voor de belangen van Oostenrijk”.

Tranen verstikten haar stem. Zij kon haar dochtertje niet loslaten. Marie Antoinette moest zich uit haar armen losscheuren. Zij wierp zich in het rijtuig, luid snikkend. De paarden zetten zich in beweging. Haar onbezorgde jeugd was voorbij. Zij ging een onbekende toekomst tegemoet.

De reis duurde veertien dagen. Tot aan de Fransche grens werd haar uitgeleide gedaan door het gevolg van haar moeder. Hier kwamen Fransche hofdames haar tegemoet, om haar naar Versailles te leiden.

Hartelijk was het afscheid, dat zij van de Oostenrijksche dames nam. Zij omhelsde haar allen. „Ik zal mijn land nooit weerzien” zei zij.

Zoodra zij de Fransche grens over was, moest zij de kleeren aantrekken, die haar nieuwe hofdames hadden meegebracht. Zij moest zelfs ander linnengoed aandoen, kousen en schoenen. Er mocht niets Oostenrijksch meer aan haar zijn. Zij moest geheel aan Frankrijk behooren.

C. A. K.

(Wordt vervolgd).



Bij wetenschappelijke opleiding is het vooral de vraag of deze met eenig succes tot een beroep kan voeren. Hoewel alle inrichtingen van onderwijs voor het jonge meisje openstaan, zijn er toch weinigen, die de echte studiehooftden hebben om hooger onderwijs tot het einde toe te kunnen volgen. Op de gymnasia zijn scharen van meisjes, maar, hoe groot of liever hoe klein is het percentage, dat het tot een eindexamen brengt, laat staan den academischen graad haalt om het beroep van rechtsgeleerde of doctor in de medicijnen of dergelijke uit te oefenen!

In dit opzicht zijn veel fouten gemaakt uit ijdelheid, zelfoverschatting, vooringenomenheid tegen bescheiden werkkering en vooroordeel.

Natuurlijk kan men halfweg blijven staan en is het geleerde nooit nutteloos. Maar mag „halfweg blijven staan” een doel heeten? Had men inplaats van de met moeite verkregen kennis niet praktischer ontwikkeld kunnen worden? Is het niet levenskunst om te mogen zijn „the right man on the right place”, hetgeen in dit geval wil zeggen: de geschikte vrouw op de juiste plaats.

Ten einde het raderwerk der arbeidsverdeeling en der beschikbare werkkrachten in de samenleving vlugger en nauwkeuriger te kunnen besturen, heeft men in Amerika op de scholen in de hoogere klassen er lesuren op den rooster voor uitgetrokken om de leerlingen op te wekken over hun toekomstig beroep na te denken.

Een van de middelen tot dit laatste is het schrijven van een opstel over: „Het beroep van mijn vader”. Het komt voor, dat de leerling zich daarin uitspreekt over het al of niet verkieslijke van dit beroep voor zichzelf. Eens had een jongen den titel gewijzigd en geschreven over: „De tallooze beroepen van mijn vader”. Het bleek een zeer lezenswaardig opstel te zijn, maar de inhoud was minder geschikt om aan de klasse voor te lezen.

AJA.

Vragen of mededeelingen voor deze rubriek te richten aan den redacteur P. Keuning te Nijverdal, onder bijvoeging: voor Aja.

#### AVONDLIEDJE.

Zon en regen samen  
 Hebben den avond vreemd verlicht.  
 Voor den hoogen rame  
 Schemert uw wit gezicht;

Schemert uw lachen bleeke  
 Dat zoo diepe vreugde doet;  
 Vleien uw blauwe weeke  
 Oogen zoo dringend zoet.

Twee blauwe oogen schijnen  
 Rustig den avond tegen,  
 Zacht lachen zweeft te deinen  
 Als zonneschijn in regen.

Handen liggen te rusten:  
 Vogels te nest gevlogen,  
 Over hen de bewuste  
 Liefkozing uwer oogen.

In het teër grijs duister  
 Dat alles zich moet geven,  
 Schemert de witte luister  
 Van uw stille leven.

Voor den hooge rame  
 Schemert uw wit gezicht.  
 Zon en regen samen  
 Hebben den avond vreemd verlicht.

Voor den hoogen rame...  
 Schemert... uw wit gezicht...

WILLEM DE MÉRODE.

